

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 11/99 – z dnia 10 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku:

Czy do ustalenia nieważności wyboru radnego do rady gminy wystarczające jest stwierdzenie naruszenia przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województwa (Dz.U. Nr 95, poz. 602) dotyczących przebiegu głosowania, ustalania wyników głosowania albo wyników wyborów lub dopuszczenia się przestępstwa przeciwko wyborom, czy też konieczne jest również stwierdzenie, że naruszenie konkretnych przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. lub dopuszczenie się przestępstwa przeciwko wyborom mogło mieć wpływ na wybór określonej osoby na radnego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 24/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zamianie ustawy Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321) wyłączający m.in. stosowanie art. 358¹ § 3 k.c. do kwot zdeponowanych na rachunkach bankowych dotyczy wyłącznie zobowiązań z umowy rachunku bankowego między bankiem i posiadaczem rachunku bankowego, czy też odnosi się również do innych podmiotów i innych stosunków prawnych?”

III CZP 25/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jaki środek prawny - zażalenie czy apelacja przysługuje od postanowienia o zmianie zarządcy wydanego w oparciu o art. 611-616 k.p.c.?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 9/99 - z dnia 9 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Tarnowie:

„Czy dopuszczalne jest zażalenie na zarządzenie przewodniczącego w przedmiocie zwrotu wniosku o przywrócenie

terminu do wniesienia zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 1 k.p.c.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 11/99 - z dnia 9 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku:

Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, powstały z przekształcenia publicznego zakładu opieki zdrowotnej prowadzonego w formie jednostki budżetowej, nie jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przed dokonaniem przekształcenia przez funkcjonariusza państwowego będącego pracownikiem przekształconego zakładu.

III CZP 16/99 – z dnia 9 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Sieradzu:

W postępowaniu przed sądem pierwszej instancji wszczętym na skutek skargi na postanowienie komornika, ustalające koszty egzekucji, komornik nie bierze udziału.

III CZP 10/99 – z dnia 15 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Krakowie:

Wierzyciel powołujący się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie może pozwać członka zarządu tej spółki na podstawie art. 298 § 1 kodeksu handlowego bez uprzedniego uzyskania tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce.

III CZP 17/99 – z dnia 15 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Lublinie:

O istnieniu i zakresie odpowiedzialności właściciela lombardu za wady prawne rzeczy pozostawionej przez pożyczkobiorcę, a następnie zbytej osobie trzeciej, rozstrzyga treść tzw. umowy lombardowej oraz treść umowy sprzedaży.

III CZP 13/99 – z dnia 24 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Rzeszowie:

Zasady zwrotu kaucji wpłaconej przez najemcę przed dniem 12 listopada 1994 r. uregulowane są w art. 62 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.), co oznacza wyłączenie dopuszczalności stosowania w tym zakresie art. 358¹ § 3 k.c.

III CZP 43/98 – z dnia 24 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Sieradzu:

„Czy bez nadania sądowej klauzuli wykonalności wyciąg z ksiąg bankowych wystawiony na podstawie art. 95 prawa bankowego z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939) może stanowić podstawę do wpisu hipoteki przymusowej?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 12/99 – z dnia 28 czerwca 1999 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego:

Jeżeli przedmiotem zaskarżenia jest wyłącznie orzeczenie rozstrzygające o nie skapitalizowanych odsetkach, dochodzonych obok roszczenia głównego, kasacja jest dopuszczalna, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia osiąga progi kwotowe określone w art. 393 pkt 1 k.p.c.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CKN 955/97 – wyrok z dnia 21 stycznia 1999 r.

W razie zastrzeżenia własności sprzedanej rzeczy, kupujący, któremu rzecz została wydana, traci uprawnienie do posiadania rzeczy już wskutek zwłoki w zapłacie ceny.

Jeżeli sprzedawca wystąpił na drogę sądową o zapłatę ceny, nie może następnie domagać się wydania mu sprzedanej rzeczy z powołaniem się na zastrzeżenie własności.

II CKN 165/98 – wyrok z dnia 27 stycznia 1999 r.

Nabywcy gruntu uszkodzonego wskutek eksploatacji górniczej nie przysługuje roszczenie z tytułu obniżenia plonów, jeżeli stan gruntu nie uległ pogorszeniu po dacie jego nabycia.

I CKN 977/97 – postanowienie z dnia 28 stycznia 1999 r.

Dopuszczalne jest wpisanie hipoteki przymusowej na nieruchomości dłużnika na podstawie nieprawomocnego i nie podlegającego wykonaniu nakazu zapłaty, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności „dla zabezpieczenia” oraz wniosku wierzyciela, wskazującego ten sposób zabezpieczenia.

III CKN 1041/98 – wyrok z dnia 28 stycznia 1999 r.

Przedłużenie 5-letniego terminu przewidzianego w art. 60 § 3 k.r.i.o.p. może nastąpić tylko wtedy, gdy wyjątkowe okoliczności, wymienione w tym przepisie, powstały przed upływem pięciu lat od orzeczenia rozwodu.

III CKN 155/98 – wyrok z dnia 3 lutego 1999 r.

Bankowe tytuły wykonawcze wystawione w oparciu o art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.) zachowały moc po wejściu w życie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939) jako podstawa egzekucji wszczętej przed dniem 1 stycznia 1998 r.

III CKN 1075/98 – postanowienie z dnia 5 lutego 1999 r.

Poświadczenie nieprawdy w dokumencie, użytym później przez stronę jako środek dowodowy, nie jest podstawą wznowienia postępowania, wymienioną w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c.

III CKN 1187/98 – postanowienie z dnia 5 lutego 1999 r.

Polski Związek Działkowców nie jest uprawniony do wytaczania powództwa na rzecz obywateli.

III CKN 1211/98 – postanowienie z dnia 5 lutego 1999 r.

1. Niedopuszczalne jest oparcie postanowienia o odrzuceniu apelacji jedynie na dacie wpływu umieszczonej w wadliwej adnotacji (tzw. prezentacie), nie zawierającej stwierdzenia sposobu wniesienia jej do sądu (art. 165 § 2 k.p.c.).

2. Jeżeli zachowanie terminu wniesienia apelacji budzi wątpliwości, sądy powinny korzystać z – przewidzianej w art. 152 zd. 2 k.p.c. – możliwości odebrania na posiedzeniu niejawnym od osoby wezwanej odpowiednich wyjaśnień.

I CKN 887/98 – postanowienie z dnia 9 lutego 1999 r.

1. Na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu zagranicznego lub wydanego za granicą orzeczenia sądu polubownego (arbitrażowego) przysługuje kasacja.

2. Określony w art. 2 ust. 2 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Finlandią o ochronie prawnej i pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisanej w Helsinkach w dniu 27 maja 1980 r. (Dz.U. Nr 27, poz. 140 i 141) obowiązek załatwiania wniosków o udzielenie pomocy prawnej za pośrednictwem organów wymiaru sprawiedliwości nie dotyczy sądów polubownych (arbitrażowych) działających na terytorium umawiających się stron.

II CKN 1038/98 – postanowienie z dnia 10 lutego 1999 r.

W postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia sąd nie jest związany stanowiskiem uczestników co do uwzględnienia wniosku. Dlatego oświadczenie pełnomocnika uczestnika postępowania, że przyłącza się do wniosku, jeśli nie zawiera nieprawdziwych twierdzeń o faktach nie może być uznane za podstawę wznowienia postępowania określoną w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., choćby nie było zgodne z wolą mocodawcy.

I CKN 960/98 – wyrok z dnia 11 lutego 1999 r.

Za samodzielny lokal mieszkalny w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (jedn. tekst Dz.U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.) należy uznać wydzieloną trwałymi ścianami w obrębie budynku izbę lub zespół izb przeznaczonych na stały pobyt ludzi

także w sytuacji, gdy pomieszczenia pomocnicze służą równocześnie zaspokojeniu potrzeb innego najemcy.

II CKN 174/98 – postanowienie z dnia 17 lutego 1999 r.

W sprawie z powództwa najemcy przeciwko wynajmującemu o uzyskanie zgody na podnajem lub oddanie lokalu w bezpłatne używanie lokalu (art. 14 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych) przedmiotem roszczenia jest świadczenie, a dopuszczalność kasacji zależy również od wartości przedmiotu zaskarżenia.

II CKN 181/98 – wyrok z dnia 19 lutego 1999 r.

Przejęcie długu może stanowić element innej czynności prawnej (innej umowy).

I CZ 202/98 – postanowienie z dnia 23 lutego 1999 r.

Od postanowień wydanych na podstawie art. 42 i 43 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz.U. z 1994 r. Nr 7, poz.25 ze zm.) kasacja nie przysługuje.

I CKN 252/98 – wyrok z dnia 23 lutego 1999 r.

Wskazanie przez powoda przepisów prawa materialnego, mających stanowić podstawę prawną orzeczenia, jakkolwiek nie wymagane, nie pozostaje bez znaczenia dla przebiegu i wyniku sprawy, albowiem pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu.

I CKN 1064/97 – postanowienie z dnia 23 lutego 1999 r.

Nie przerywa biegu terminu do uiszczenia opłaty sądowej (art. 16 ust. 1 i 3 u.k.s.c.) wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, który został złożony po prawomocnym oddaleniu uprzednio złożonego wniosku w tym przedmiocie, jeżeli nie zachodzą nowe okoliczności uzasadniające odmienną ocenę możliwości poniesienia kosztów sądowych przez stronę.

III CZ 3/99 – postanowienie z dnia 24 lutego 1999 r.

Sprawa o unieważnienie uchwały zgromadzenia wspólników spółki z o.o. nie jest sprawą o świadczenie i kasacja w niej przysługuje bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

III CKN 182/98 – postanowienie z dnia 24 lutego 1999 r.

Wnioskodawca, będący zarazem wierzycielem, może w postępowaniu klauzulowym domagać się wydania zarządzenia tymczasowego przez nakazanie wpisu w księdze wieczystej zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości do czasu zakończenia postępowania klauzulowego (art. 730 i nast. k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

I CZ 9/99 – postanowienie z dnia 25 lutego 1999 r.

W sprawie o ustalenie ojcostwa i o roszczenia alimentacyjne pełnomocnikiem pozwanego nie może być przedstawiciel właściwego organu gminy oraz organizacji społecznej, mającej na celu udzielanie pomocy rodzinie.

I CZ 11/99 – postanowienie z dnia 25 lutego 1999 r.

Termin przewidziany w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie ulega przerwaniu na skutek złożenia wniosku o rozłożenie opłaty sądowej na raty.

I CKN 1026/98 – wyrok z dnia 25 lutego 1999 r.

Powzięcie przez współników uchwały wbrew przepisom prawa (art. 240 § 1 k.h.) oznacza kolizję z każdym przepisem prawa (bezwzględnie i względnie obowiązującym).

I CKN 1069/98 – postanowienie z dnia 5 marca 1999 r.

Jeżeli powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej uzależnione jest wyłącznie od woli stron, to takie zastrzeżenie jako objęte treścią czynności prawnej, nie może być kwalifikowane jako warunek w rozumieniu art. 89 k.c.

II CKN 340/98 – postanowienie z dnia 10 marca 1999 r.

Dopuszczalność drogi sądowej zależy od okoliczności faktycznych przytoczonych przez powoda jako podstawa roszczenia, nie jest natomiast warunkowana wykazaniem istnienia tego roszczenia; nie jest także uzależniona od zarzutów pozwanego ani zastosowanego przez niego sposobu obrony.

I CKN 1317/98 – postanowienie z dnia 12 marca 1999 r.

Wydanie na posiedzeniu niejawnym postanowienia udzielającego przybicia ma podstawę w przewidzianym w art. 988 § 2 k.p.c. wstrzymaniu wydania takiego postanowienia.

II CKN 239/98 – wyrok z dnia 19 marca 1999 r.

Na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. Nr 120 z 1998 r. poz. 787) sąd może także z urzędu orzec w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu o uprawnieniu najemcy do otrzymania lokalu socjalnego. Jedynie w tym przypadku sąd z urzędu bada czy zachodzą przesłanki do wydania takiego orzeczenia.

II CKN 984/98 – postanowienie z dnia 19 marca 1999 r.

Dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie z powództwa gminy przeciwko Skarbowi Państwa o należne jej świadczenia z tytułu dotacji celowej w takim zakresie, w jakim wysokość tej dotacji została ustalona niezgodnie z prawem lub przyjętymi przez te strony w porozumieniu zasadami jej obliczenia.

II CZ 9/99 – postanowienie z dnia 22 marca 1999 r.

Przy oznaczaniu wartości przedmiotu zaskarżenia nie sumuje się należności dochodzonych pozwem głównym i wzajemnym.

II CZ 12/99 – postanowienie z dnia 22 marca 1999 r.

Umowa zapewniająca służebność dożywotniego zamieszkiwania nie jest umową zawartą na czas oznaczony.

III CKN 76/99 – postanowienie z dnia 22 marca 1999 r.

Ryzyko ujemnych skutków niestaranego zachowania się profesjonalnego pełnomocnika procesowego ponosi mocodawca (strona).

I CKN 15/99 – postanowienie z dnia 31 marca 1999 r.

W postępowaniu upadłościowym nie jest dopuszczalna skarga o wznowienie postępowania.

I CKN 1135/97 – wyrok z dnia 9 kwietnia 1999 r.

Do oceny stosunków wynikających z umowy o budowę mieszkania spółdzielczego zawartej przez spółdzielnię mieszkaniową z osobą nie będącą członkiem tejże spółdzielni stosuje się przepisy kodeksu cywilnego dotyczące wykonania i skutków niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych (art. 487 i n.k.c.), chyba że strony przyjęły w umowie inne przepisy.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 25/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

Dotyczące zasadniczej wykładni art. 15 ustawy z dnia 20 marca 1997 r. Przepisy wprowadzające kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 554 z dnia 2 sierpnia 1997 r.) w zakresie jego obowiązywania w aspekcie art. 4 § 1 k.k., a w szczególności czy użyte w wyżej cytowanym art. 15 sformułowanie „chyba, że termin przedawnienia już upłynął” dotyczy przedawnienia względnego z art. 101 k.k., czy również bezwzględnego z art. 102 k.k.

I KZP 26/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osoba której dobro prawne – inne niż określone w art. 177 § 1 i 2 k.k. – zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone w wyniku wypadku, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. lub którego następstwem była śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, jest pokrzywdzonym w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. w postępowaniu karnym toczącym się przeciwko osobie oskarżonej o spowodowanie tego wypadku?”

I KZP 27/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„a) Kiedy zachodzi niewątpliwa niesłuszność tymczasowego aresztowania w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k.

b) W oparciu o jaką zasadę – winy, czy ryzyka – kształtuje się odpowiedzialność Skarbu Państwa za niesłuszne tymczasowe aresztowanie?”

I KZP 28/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy możliwe jest stosowanie art. 60 § 3 k.k. do sprawcy ciągu przestępstw, jeżeli nie wszystkie przestępstwa składające się na ciąg, zostały popełnione w warunkach tego przepisu?”

I KZP 29/99

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego, działającego jako Sąd odwoławczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego (art. 441 § 1 k.p.k.):

„Czy przedmiotem postępowania o stwierdzenie nieważności może być orzeczenie dotyczące każdej kwestii w postępowaniu wykonawczym, w tym także orzeczenie w kwestii odroczenia wykonania kary, czy też art. 101 k.p.k. jest tak wystylizowany, że dotyczy jedynie orzeczeń sądowych w postępowaniu rozpoznawczym jurysdykcyjnym ale nie odnosi się do postępowania wykonawczego?”

I KZP 30/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy podmiotem przestępstwa z art. 228 § 5 k.k. może być jedynie funkcjonariusz publiczny, czy też inna osoba, jeśli pełni funkcję publiczną?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 18/99 - z dnia 22 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Najwyższego przekazane w trybie art. 441 § 1 k.p.k.:

Użyte w art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k. określenie, iż środek odwoławczy nie przysługuje na odmowę przywrócenia terminu, o którym mowa w art. 524 § 1 k.p.k., odnosi się do obu terminów wymienionych w tym przepisie, a więc zarówno terminu 30-dniowego do wniesienia kasacji jak i 7-dniowego terminu do złożenia wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem.

I KZP 19/99 - z dnia 22 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Warszawie:

„Czy użyte w art. 8 przepisów wprowadzających Ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. „Kodeks postępowania karnego” pojęcie „rozpoczęto rozprawę główną” należy rozumieć tylko jako wywołanie sprawy, o którym mowa w art. 328 d.k.p.k. (art. 381 k.p.k. z 1997 r.), jeśli nawet nie dochodzi do rozpoczęcia przewodu sądowego (a zatem nie odczytano aktu oskarżenia, nie odebrano

wyjaśnień od oskarżonego), czy też pojęcie to winno jedynie dotyczyć sytuacji, w której już rozpoczęto przewód sądowy?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 20/99 - z dnia 22 czerwca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Kielcach:

„1. Czy użyty w przepisie art. 253 § 2 k.p.k. zwrot „zastosowany przez Sąd środek zapobiegawczy” odnosi się do środków zapobiegawczych zastosowanych przez Sąd pierwszej instancji, czy też do środków zapobiegawczych prawomocnie orzeczonych.

2. Czy uchylenie przez prokuratora zastosowanego przez Sąd pierwszej instancji tymczasowego aresztowania przed rozpoznaniem przez Sąd Odwoławczy zażalenia na postanowienie o zastosowaniu tego środka skutkuje również uchylenie postanowienia o jego zastosowaniu?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

I KZP 32/98 – postanowienie z dnia 16 marca 1999 r.

„Gwałt” jest szczególną formą „przemocy”, przy czym niektóre przypadki przemocy mogą polegać na użyciu gwałtu na osobie.

IV KZ 19/99 – postanowienie z dnia 29 kwietnia 1999 r.

Do wymagań formalnych kasacji należy wskazanie, na czym polega zarzucane uchybienie (art. 526 § 1 k.p.k.).

III KKN 349/97 – postanowienie z dnia 29 kwietnia 1999 r.

Uzasadniona wątpliwość co do poczytalności skazanego może wystąpić dopiero w postępowaniu wykonawczym, niezależnie od tego, iż jego stan psychiczny tempore criminis oraz w toku procesu nie budził zastrzeżeń.

V KO 3/99 – postanowienie z dnia 11 maja 1999 r.

W wypadku wniesienia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego, Prezes Sądu Najwyższego (Przewodniczący Wydziału, upoważniony sędzia – art. 93 § 2 k.p.k.) powinien, ewentualnie po podjęciu wstępnych czynności, wydać zarządzenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia tego wniosku (art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.). Na zarządzenie o odmowie przyjęcia przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, który rozpoznaje je jednoosobowo (art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.).

IV KO 39/99 – postanowienie z dnia 8 czerwca 1999 r.

Merytoryczna nietrafność postanowienia w przedmiocie nieważności orzeczenia nie stanowi przyczyny określonej w art. 101 § 1 pkt 8 k.p.k., uzasadniającej żądanie stwierdzenia nieważności tego postanowienia. Środkiem prawnym zmierzającym do uchylecia takiego postanowienia, wydanego przez Sąd Apelacyjny, jest zażalenie (art. 102 § 4 k.p.k.).

I KZP 19/99 – postanowienie z dnia 22 czerwca 1999 r.

Przepis art. 8 p.w.k.p.k. – będący wyjątkiem od zasady wyrażonej w art. 6 p.w.k.p.k. – obliguje sąd do prowadzenia

postępowania toczącego się przed dniem 1 września 1998 r. według przepisów dotychczasowych już od momentu „rozpoczęcia rozprawy głównej”, chyba że na podstawie art. 350 § 2 d.k.p.k. – już po dniu 1 września 1998 r. – sąd uzna za konieczne prowadzenie rozprawy w nowym terminie od początku lub też po tej dacie zajdzie konieczność jej odroczenia.

Użyty w zdaniu drugim art. 8 p.w.k.p.k. zwrot: „w razie [...] konieczności odroczenia rozprawy [...] postępowanie toczy się według przepisów kodeksu postępowania karnego” dotyczy wyłącznie tych odroczeń, które miały miejsce po dniu 1 września 1998 r.

I KZP 20/99 – postanowienie z dnia 22 czerwca 1999 r.

Środek zapobiegawczy jest zastosowany z momentem wydania postanowienia w tym przedmiocie, a złożenie zażalenia nie wstrzymuje jego wykonalności, chyba że sąd a quo albo ad quem postanowi inaczej (art. 462 k.p.k.). Tym samym skoro art. 253 k.p.k. nie zawiera żadnych ograniczeń w tym przedmiocie, środkiem zastosowanym przez sąd w rozumieniu art. 253 § 2 k.p.k. jest środek zapobiegawczy, co do którego wydano postanowienie o jego zastosowaniu, a nie dopiero środek, co do którego postanowienie takie stało się prawomocne.

Jeżeli prokurator w ramach swych uprawnień uchyla lub zmienia, z przyczyn określonych w art. 253 § 1 k.p.k., zastosowany przez sąd na jego wniosek środek zapobiegawczy (art. 253 § 2 k.p.k.), to uprzednie postanowienie o zastosowaniu tego środka przestaje prawnie egzystować.